

20.6 BESWAARSKRIF GEREFORMEERDE KERK PARYS TEEN 'N BESLUIT VAN SINODE 2006 – KO, ART 48 (Artt 19, 36, 183)

- A. Ds BC Smit stel die Beswaarskrif.
- B. **Besluit:** Die Beswaarskrif word verwys na Beswaarskrifkommissie 3.
- C. Ds LSD du Plessis rapporteer namens die Beswaarskrifkommissie 3.

D. BESWAARSKRIF

1. Besluit waarteen beswaar gemaak word

- 1.1 Handeling van Sinode 2006:391, art 19.2.
“3.2 Dat die Sinode die implementering van die voorgestelde nuwe stelsel met ander Sinodes goedkeur.
Besluit: Goedgekeur.”
- 1.2 Hierdie besluit word geneem na aanleiding van ‘n Kommissierapport wat soos volg lui:
“2.3.3.2 (p188) 3.2 Dat die Sinode die implementering van die voorgestelde nuwe stelsel met die ander Sinodes goedkeur. Die Kommissie beveel aan dat hierdie aanbeveling goedgekeur en die volgende bygevoeg word: die implementering van die voorgestelde nuwe stelsel behoort, met inagneming van die probleemareas wat uitgewys is, trapsgewyse en ordelik ingefaseer te word.
2.3.3.3 Die Kommissie beveel aan dat punte 3.3 en 3.4 bygevoeg word:
3.3 Dat die huidige stelsel in werking bly totdat die nuwe stelsel ordelik en na behore funksioneer.
3.4 Dat kerke binne taal- en kultuurverband vergader soos dit deur KO, art 30 gereël word om aan sake soos Bybelvertaling, liturgie, sang en moedertaalonderrig aandag te gee” (ons onderstreping).
- 1.3 Met die besluit wat geneem is, het die Sinode die aanbevelings van die Kommissie, veral dat vergaderings binne taal- en kultuurverband sou kon plaasvind, afgekeur.
- 1.4 Die beswaar van die Kerkraad word gerig spesifiek teen hierdie besluit van die Sinode om voortaan geen erkenning te verleen aan vergaderings binne taal- en kultuurverband nie.

2. Beswaargronde

- 2.1 Met die besluit word ‘n uitgangspunt wat berus op die Skrif en sedert 1961 in die Gereformeerde Kerke gehandhaaf is, verontagsaam.
- 2.2 Met die besluit kom KO, art 46 in gedrang.

3. Beredenering

3.1 *By beswaargrond 2.1*

- 3.1.1 Op die Nasionale Sinode 1961 (Acta 1961:43–120) dien ‘n uitgebreide studie oor rasseverhoudinge in die lig van die Skrif. Hoewel net ‘n kort samevatting van Rapport goedgekeur word, (p115–119, D1) word twee lyne onderskei wat sedertdien telkens in besluite van Sinodes gehandhaaf is. Dit is die komplementêre beginsels van eenheid en verskeidenheid binne die liggaam van Christus (vgl Acta 1961:117, iv):
“Ook die verlore mensheid is ‘n eenheid en wel – in Christus. Hierdeur word die natuurlike onderskeidinge egter nie opgehef nie. ‘n Griek bly ‘n Griek, ‘n man bly ‘n man, ens. In Gal 3:28 en Kol 3:11 leer Paulus nie dat die onderskeidinge uitgewis word nie maar dat hierdie onderskeidinge geen verskil maak by die inlywing in die liggaam van Christus nie. Daaruit vloei voort dat ander gelowiges een met ons in die Here is en dat hulle as sodanig aanvaar moet word, van watter ras of kleur hulle ook mag wees.”
- 3.1.2 Hierdie twee aanvullende lyne ten opsigte van die kerk, wat sowel die eenheid as die differensiasie in volke tale en nasies erken, berus op onder meer die volgende

Skrifgronde: Gen 10 en 11; Hand 2:11; Hand 17:26; Matt 28:19; Rom 9–11 en Op 21: 24 en 26.

- 3.1.3 Ten spyte van besware en insette van die kant van die GES word hierdie twee lyne deurgaans vasgehou (vgl Bylae A) en tydens verskillende Sinodes selfs herbevestig (vgl Acta 1976:386, 1 en ook Acta 1985:426–448). Op aandrang van die CRC is die besluite van 1985 deur Sinode van 1988 herformuleer, (Acta 1988:840-878) maar ook in die herformulering (Acta 1988:878, 4.3) word steeds erkenning verleen aan sowel die eenheid as verskeidenheid binne die eenheid.
- 3.1.4 Selfs nog in die Rapport wat dien voor Sinode 2006, word kennis geneem van die besluit van Sinode 1997 waarin dieselfde twee lyne van eenheid en verskeidenheid opnuut duidelik gestel word (Acta 2006:387, 2.3.2). “Die eenheid wat tussen gelowiges bestaan, hef egter nie die Godgegewe verskeidenheid van taal en kultuur op nie. Daarom besluit die GKSA Sinode 1997 (Acta 1997:870, 4.2.1) dat kerke mekaar sowel binne as buite taal- en kultuurverband in kerkregering bystaan.” Onder dieselfde punt word ook gestel: “Op grond hiervan kan kerke op organiese wyse, waar die behoefte bestaan of waar daar sake op die tafel kom wat die geografiese nabygeleë kerke gesamentlik raak, byeenkom, aangesien sake (van gedeelde belange) die Agenda van ‘n meerdere vergadering bepaal.”
- 3.1.5 Met die Kommissierapport wat in 2006 voor die Sinode dien, (vgl Bylae B) word die klem wat die Deputate geplaas het op die herstrukturering van meerdere vergaderings tereg aanbeveel. Om te verseker dat hierdie beklemtoning van eenheid nie uitloop op die uitwissing van die tweede lyn, naamlik verskeidenheid, wat gestalte behoort te kry in vergaderings in taal- en kultuurverband nie, beveel die Kommissie aan dat daar steeds ruimte moet wees vir vergaderings wat die verskeidenheid binne die eenheid erken. Hierdie aanbevelings van die Kommissie word egter nie aanvaar nie.
- 3.1.6 Die gevolg van die Sinode se besluit is dat ‘n Skrifbeginsel, naamlik verskeidenheid binne die eenheid van die liggaam van Christus nie voldoende erken word nie. ‘n Miskenning van taal en kultuur (volkskap) wat op die lang duur nadelige gevolge moet inhou vir die kerk van die Here.

3.2 *By beswaargrond 2.2*

- 3.2.1 Die besluite wat op grond van die Skrif geneem is, is deurgaans tydens verskillende Sinodes bevestig. Daar word trouens so onlangs soos die Sinode van 1997 erken dat die model wat deur die Deputate voorgehou word, wat ‘n tweestroom praktyk voorstel, waarin kerklike ondersteuning sowel binne en buite taal- en kultuurverband tot sy reg kom, ‘n Skrifverantwoorde model is (Acta 1997:870, 3.2).
- 3.2.2 Sedert die Sinode van 1997 was daar geen beswaar ter tafel waarin die Skrifgronde wat aan die grond lê van bystand sowel binne as buite taal- en kultuurverband bevraagteken is nie.
- 3.2.3 Des nie teen staande verskraal Sinode 2006 se besluit, sonder opgaaf van Skrifgronde, die onderlinge bystand deur kerke tot ondersteuning alleen buite taal- en kultuurverband.
- 3.2.4 Daarmee word ‘n besluit wat vas en bindend is en deur die praktyk oor meer as 5 dekades heen bevestig is, verander sonder dat die noodsaak wat KO, art 46 vereis, aangetoon is.

4. **Versoek**

Die Kerkraad van die Gereformeerde Kerk Parys versoek hiermee die Algemene Sinode om op grond van die beswaar weer die beginsel van sowel eenheid as verskeidenheid in die meerdere vergaderings van kerke te erken. Ons wil dit baie duidelik maak dat ons nie gekant is teen die gedagte van meerdere vergaderings buite taal- en kultuurverband nie. Ons beroep is egter dat ook die eerste lyn van vergaderings binne taal- en kultuurverband erkenning moet ontvang en kerke daarom toegelaat moet word om volgens die model van Sinode 1997 ook binne taal en kultuurverband te vergader oor

sake wat hulle gemeenskaplik het. Voorbeelde vir sake op so Agenda van 'n vergadering binne taal- en kultuurverband kan gevind word in die Handeling van Sinode 1997 (Acta 1997:866-867, 2.1.3.2).

E. RAPPORT VAN DIE KOMMISSIE

1. Beredenering

1.1 Inleiding

Die Beswaarskrif voer twee gronde aan vir die versoek dat die Algemene Sinode “weer die beginsel van eenheid en verskeidenheid in die meerdere vergaderings van kerke erken.”

1.2 Beswaargrond 1

1.2.1 Die Beswaarskrif haal aan uit Acta 2006:387, 2.3.2 dat “ Die eenheid wat tussen gelowiges bestaan, hef egter nie die Godgegewe verskeidenheid van taal en kultuur op nie. Daarom besluit GKSA Sinode 1997 (Acta 1997:170, 4.2.1) dat kerke mekaar sowel binne as buite taal- en kultuurverband in kerkregering kan bystaan.”

1.2.2 Onder dieselfde punt word ook aangehaal dat die Sinode kennis geneem het van die feit dat: “Op grond hiervan kan kerke op organiese wyse, waar die behoefte bestaan of waar sake op die tafel kom wat die geografies nabygeleë kerke gesamentlik raak, byeenkom, aangesien sake (van gedeelde belang) die agenda van 'n meerdere vergadering bepaal.”

1.2.3 Hierdie aanhalings van die Beswaarskrif bewys juis dat Sinode 2006 nie die uitgangspunte wat berus op die Skrif en sedert 1961 gehandhaaf word, verontagsaam nie, aangesien dit die ruimte laat vir die beginsels van beide eenheid en verskeidenheid.

1.3 Beswaargrond 2

1.3.1 Die Beswaarskrif verwys na die Rapport van die Deputate vir Korrespondensie met ander Nasionale Sinodes, Acta Sinode 1997:170, 3.2, waarin gestel word dat die wyse van bystand van kerke in meerdere vergaderings soos in 2.1.2 en 2.1.3 van bogenoemde Deputaterapport uiteengesit is, 'n Skriftuurlik-verantwoorde wyse van kerkregering is.

1.3.2 Punte 3.3 en 3.4 van Sinode 1997 behoort egter ook hiermee saam gelees te word , en lees soos volg:
*“3.3 Die Sinode oordeel dat die beginsels gestel in 2.1.2 deur die Deputate Skrifverantwoord is
3.4 Die praktiese implementering van hierdie beginsels, soos uiteengesit deur die Deputate, mag 'n goeie vertrekpunt wees vir verdere gesprekvoering met ander Nasionale Sinodes.”*

1.3.3 Hierdie gegewens, in sy geheel gelees, toon aan dat KO, art 46 nie in gedrang gebring is nie. Vanuit die gestelde en aanvaarde beginsels, word die praktiese implementering gereël.

1.3.4 Die Skrifgronde is behou, ook in die praktiese implementering.

Besluit: Kennis geneem van 1.1 tot 1.3.4.

2. Bevinding

2.1 Beswaargrond 1

Die motivering aangevoer in die beswaargrond toon nie dat die besluit van Sinode 2006 die uitgangspunte wat berus op die Skrif en sedert 1961 gehandhaaf word, verontagsaam nie het nie.

2.2 Beswaargrond 2

Die motivering van die beswaargrond lewer nie bewys dat die besluit van Sinode 2006 strydig is met KO, art 46 nie. Die Skrifbegroning van vorige besluite, is ook in die besluit gehandhaaf.

Besluit: Kennis geneem van 2.1 en 2.2.

3. Die Sinode besluit

3.1 Aanbeveling: Beswaargrond 1

Die beswaar slaag nie

Besluit: Goedgekeur.

3.2 Aanbeveling: Beswaargrond 2

Die beswaar slaag nie

Besluit: Goedgekeur.